

Nr 94.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående lektorn vid lantbruksinstitutet vid Ultuna P. E. Ullbergs lönetursrätt; given Stockholms slott den 21 februari 1913.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härigenom föreslå Riksdagen medgiva,

att lektorn vid lantbruksinstitutet vid Ultuna P. E. Ullberg må för erhållande av ålderstillägg å sin lektorstjänst tillgodoräkna sig hela den tid, han varit ordinarie adjunkt vid nämnda lantbruksinstitut.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kungl. Maj:t förbliver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Alfred Petersson.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 21 februari 1913.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern STAAFF,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve EHRENSVÄRD,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
BERG,
BERGSTRÖM,
friherre ADELSSVÄRD,
PETRÉN,
STENSTRÖM,
LARSSON,
SANDSTRÖM.

Departementschefen, statsrådet Petersson anförde vidare.

I den genom Kungl. Maj:ts beslut den 16 juni 1905 för lantbruksinstitutet vid Ultuna fastställda stat funnos uppförda sex lektors- och två adjunktstjänster med en avlöning av 4,000 kronor för varje lektorstjänst och 3,000 kronor för vardera adjunktstjänsten. En var av dessa avlöningar skulle kunna höjas efter fem år med 500 kronor, efter tio år med ytterligare 500 kronor, efter femton år med ytterligare 500 kronor och efter tjugu år med ytterligare 500 kronor. I avseende å rätten till erhållande av dylikt ålderstillägg föreskrevs i särskild kungörelse ovanberörda den 16 juni 1905, bland annat, *dels* att löntagare därvid borde tillgodoräknas den tid, han tjänstgjort vid institutet antingen före utfärdandet av den för institutet då gällande stat (d. v. s. före 1900 års ingång) uti lärarbefattning, som med avseende å omfånget av undervisningsskyldigheten

vore jämförlig med hans nya befattning, eller ock, därefter, uti samma grad som hans nya befattning, *dels ock* att, därest ordinarie adjunkt, som befordrades till lektor, redan intjänat högre än lektors begynnelseavlöning, honom skulle omedelbart tillgodoföras så många ålderstillägg som lektor, att hans avlöning i sistnämnda befattning bleve lika hög som den avlöning, han senast åtnjöt som adjunkt; och skulle, där adjunkt vid befordran till lektor icke erhöle högre avlöning än den, han som adjunkt uppburit, honom för uppflyttning i närmast högre lektorlönegrad tillgodoräknas den tid, varunder han innehafte adjunktsbefattningen, efter det han i denna befattning senast uppflyttades till högre lönegrad.

Genom Kungl. Maj:ts beslut den 8 december 1911 fastställdes ny stat för institutet; och blevo därvid omförmälda två adjunktstjänster förändrade till lektorat. Till statsrådsprotokollet över jordbruksärenden den 13 januari 1911, vilket bifogades Kungl. Maj:ts till Riksdagen gjorda framställning i ämnet, yttrade dåvarande departementschefen, att för befattningshavare å den nya staten syntes böra gälla de villkor och förbehåll, som enligt ovannämnda kungörelsen den 16 juni 1905 vore stadgade för åtnjutande av de i 1905 års stat upptagna avlöningsförmåner. Vidare uttalade departementschefen, att det syntes uppenbart, att innehavarna av de båda adjunktstjänsterna skulle vara berättigade att på underdånig anmälan av institutets styrelse utnämnas till innehavare av de föreslagna två nya lektoraten och därvid komma i åtnjutande av den rätt, som beträffande ålderstillägg funnes i avlöningvillkoren stadgad i fråga om ordinarie adjunkt, vilken befordras till lektor. I enlighet med Kungl. Maj:ts därom framställda förslag förklarade Riksdagen, att de i ovanberörda kungörelse stadgade avlöningvillkor, i den mån de fortfarande ägde giltighet, skulle gälla för åtnjutande av avlöningsförmånerna enligt den nya staten.

Av omförmälda två till lektorat förändrade adjunktstjänster har den ena — omfattande ämnena byggnadslära, läran om jords torrläggning och bevattning, fältmätning och ritning — sedan år 1892 innehafte av P. E. Ullberg, som vid tiden för tjänstens förändring till lektorat åtnjöt avlöning i fjärde lönegraden såsom adjunkt med 4,500 kronor.

I en av styrelsen för lantbruksinstitutet vid Ultuna med underdånigt utlåtande den 18 mars 1912 ingiven underdånig ansökan har nu Ullberg — med åberopande av ovanberörda i kungörelsen den 16 juni 1905 meddelade bestämmelse om löntagares rätt att för erhållande av ålderstillägg tillgodoräkna tid, han tidigare tjänstgjort vid institutet — anhållit, att han måtte för erhållande av ålderstillägg å sin lektorstjänst

få tillgodoräkna sig hela den tid, han varit ordinarie adjunkt vid institutet, och således från och med år 1912 åtnjuta avlöning i fjärde lönegraden med 5,500 kronor.

Häröver hava underdåniga utlåtanden avgivits den 10 april 1912 av lantbruksstyrelsen samt, sedan Ullberg ingivit ytterligare en underdånig framställning i ärendet, den 5 november 1912 av statskontoret.

Till stöd för sin anhållan har Ullberg anfört huvudsakligen följande:

Då, enligt vad av 1911 års statsverksproposition samt jordbruksutskottets utlåtande (nr 1, samma år, sid. 18, 21) framgår, förändringen av adjunkturen i byggnadslära m. m. vid Ultuna till lektorat ställts oberoende av de tilläggskurser, som även föreslagits och tillstyrkts;

då samma förändring till lektorat ej heller föranletts av tillägg av något nytt ämne eller av ökad tjänstgöring, enär min undervisning vid enbart institutet, oavsett den vid lantbruksskolan, där jag även undervisade till år 1904, förut aldrig omfattat lägre timantal än 400, vilket jag nu enligt förslaget även skulle få såsom lektor, så att min förra befattning enligt ordalydelsen i nådiga kungörelsen av den 16 juni 1905 i avseende å omfånget av undervisningsskyldighet även varit jämförlig med den nya, och

då lektorerna Timberg och Petersson år 1900 efter statskontorets och lantbruksstyrelsens tillstyrkande med stöd av kungliga förordningen av den 26 maj 1899, vilken även innehåller samma bestämmelse som nu gällande förordning av 1905 i det avseende, att löntagare bör tillgodoräknas den tid, han före utfärdandet av den för institutet fastställda staten kan hava tjänstgjort vid institutet i viss lärarbefattning, fingo för erhållande av ålderstillägg räkna hela den tid, de tjänstgjort såsom adjunkter eller till år 1900, torde obesträtt vara, att undertecknad, som år 1892 utnämndes till adjunkt vid Ultuna och där i denna egenskap tjänstgjort till och med 1911, då jag blev utnämnd till lektor darsammastädes, även har rätt att för erhållande av ålderstillägg få tillgodoräkna mig min föregående tjänstgöring åtminstone till år 1905.

I ovan omförmälda kungörelse av år 1905 har tillkommit en ny bestämmelse, hämtad från motsvarande förordning gällande de allmänna läroverken och med innehåll, att adjunkt vid befördran till lektor ej skulle hava denna förmån annat än så tillvida, att han som lektor ej kunde få lägre lön än den, han senast haft såsom adjunkt.

Då denna bestämmelse möjligen kunde tydas så, att jag icke skulle få räkna tjänsteår för tiden efter år 1904, vågar jag i underdånighet framhålla en del omständigheter, som synas visa, att en sådan tolkning av denna förordning i nu här föreliggande fråga ej kan stå i överensstämmelse med billighet och rättvisa och att en sådan ej heller synes hava varit avsedd vid förordningens utträdande.

Ett erkännande från statsmyndigheternas sida därav, att min lärarbefattning haft samma betydelse som lektorernas, ligger också däri, att densamma utan några ändringar förändrats till lektorat.

Utom det att institutets styrelse vid flera tillfällen framhållit nödvändigheten, att mina ämnen borde företrädas av lektor, har statsutskottet (dess utlåtande nr 74, 1899, sid. 24) likaledes hållit före, att dessa vore av sådan betydelse i lantbruksundervisningen, att de borde tilldelas en lektor. 1899 års Riksdag har också uttalat sig på samma sätt (Riksdagens skrivelse nr 65, 1899 sid. 6).

Jag har sålunda faktiskt även hela tiden såsom adjunkt skött en undervisning, som i avseende ej blott å omfattning utan även å de krav, den för övrigt ställt, vari fullt likställig med lektorernas. Min verksamhet kan därför ej heller rättvisligen ställas i samma förhållande till lektorernas vid institutet som en adjunkts vid allmänt läroverk till lektorernas vid samma anstalt. Skillnaden mellan förr och nu i detta fall är blott av formell art och består endast i benämningarna, förut adjunktur, nu lektorat.

Det synes emellertid icke kunna vara rätt att endast på en namnfråga som denna grunda bestämmelse om lönetursräkning, särskilt som den principen, att den gamla lärarebefattningens omfång även skall öva inflytande härvid, finnes i förordningen erkänd.

Inträdet i statens änke- och pupillkassa har för mig varit valfritt, och jag avstod 1907 därför även från att ingå i densamma, då det efter noggranna beräkningar ansågs med min fördel mer förenligt att i stället använda härför fordrade avgifter till en livförsäkring. Sådan togs då även för att lämna mina efterkommande det ekonomiska stöd, inträdet i kassan avsett att lämna.

Nu föreligger emellertid efter min utnämning till lektor tvång för mig att ingå i nämnda anstalt, och från densamma har ingått meddelande, att jag har att årligen under 5 år inbetala 445 kronor i befordringsavgift. Tillsammans med årsavgiften, 168 kronor, jämte räntor blir detta för mig en merutgift av cirka 650 kronor per år. Från och med nästa år skulle jag, där jag kvarstått såsom adjunkt, hava fått 5,000 kronor i lön. Såsom befordrad lektor åter kommer jag således att få min inkomst reducerad till omkring 4,350 kronor.

Bestämmelserna i nådiga kungörelsen av 16 juni 1905, att vid beräkning av ålderstillägg vid befordran hänsyn skall tagas till förhållandet mellan tjänstgöringens omfattning i den gamla och den nya tjänsten, torde väl knappast heller nu kunna få användning annat än just i ett fall som detta.

Om den ej kan tillämpas här, när en adjunkt utnämnes till lektor, skulle densamma, enär den ju tydligen icke kan få tillämpning på lektor, då en sådan ju ej kan komma i högre tjänstegrad, endast gälla den sista kategorien av lärare vid institutet, extra lärarne, och detta även endast inom denna grad. Dessa hava emellertid ej ålderstillägg. En extra lärare kan tydligen heller aldrig hava så omfattande undervisning vid institutet, att den kan i avseende å omfång vara jämförlig med den, som han skulle få vid en eventuell uppflyttning till högre grad.

Hela denna bestämmelse skulle, såsom det synes, således även så att säga hänga i luften och vara meningslös, om den ej kan få någon tillämpning. Då detta ej kan förutsättas, synes det, som om ett fall som det här föreliggande just varit avsett, när bestämmelsen bibehållits i förordningen, liksom detta även skett för att under övergångstiden bereda de lärare, som vid institutet anställdes samtidigt med där förut befordrade, samma förmåner, som dessa senare fått åtnjuta vid befordran.

Ett fall, som i vissa avseenden även äger likhet med här ifrågavarande, är professor Sjöströms utnämning till lektor vid Ultuna år 1902.

Då professor Sjöström härvid, ehuru han ej varit lektor vid Alnarp, och trots det att lärarna här, som då ej heller hade pensionsrätt, vid denna tid antogos utan ansökan och prov endast av institutets styrelse, som till och med bestämde deras löner, så att de i dessa, för förevarande frågas bedömande avgörande hänseenden ej heller voro jämställda med lektorer, likväl efter statskontorets och lantbruksstyrelsens tillstyrkande blev tillerkänd rätt att för ålderstillägg räkna sin

tjänstgöring vid Alnarp, synes detta även antyda möjligheten av en sådan tolkning av gällande förordning, att, då min befattning vid Ultuna i realiteten även varit densamma före min utnämning till lektor som efter denna, om också icke till namnet, även jag skulle kunna tillerkännas samma rätt att räkna mig tillgodo hela min föregående tjänstetid.

Styrelsen för lantbruksinstitutet har i sitt utlåtande anført, att den av Ullberg förut innehavda adjunktstjänsten varit i fråga om undervisningsskyldighetens omfattning nära överensstämmande med hans nu innehavda lektorat, samt förty, med åberopande av grunderna för gällande bestämmelser i ämnet, förordat bifall till ansökningen.

Lantbruksstyrelsen har i sitt utlåtande erinrat om ovanberörda i kungörelsen den 16 juni 1905 meddelade bestämmelser, att, därest ordinarie adjunkt, som befordrades till lektor, redan intjänat högre än lektors begynnelseavlöning, honom skulle omedelbart tillgodoföras så många ålderstillägg som lektor, att hans avlöning i sistnämnda befattning bleve lika hög som den avlöning, han senast åtnjöt som adjunkt, samt att, där adjunkt vid befordran till lektor icke erhöle högre avlöning än den, han som adjunkt uppburit, honom skulle för uppflyttning i närmast högre lektors lönegrad tillgodoräknas den tid, varunder han innehaft adjunktstjänsten, efter det han i denna befattning senast uppflyttades till högre lönegrad. Enligt berörda bestämmelser vore Ullberg från och med år 1912 allenast berättigad att erhålla första ålderstillägget till sin lektorslön. Att märka vore tillika, att då förslag förelades Riksdagen om förändring av ovannämnda två adjunktstjänster till lektorat, medgivande icke begärdes, att innehavarna av befattningarna ifråga skulle få åtnjuta särskilda förmåner utöver dem, som innehölles i kungörelsen den 16 juni 1905. På grund av vad sålunda anförts och enär till stöd för ansökningen icke anförts sådana skäl, att Riksdagens medgivande syntes böra begäras för tillerkännande åt Ullberg av den sökta förmånen, har lantbruksstyrelsen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte i anledning av ansökningen allenast förklara Ullberg berättigad att från och med år 1912 åtnjuta första ålderstillägget å sin lektorslön med 500 kronor.

I den av Ullberg senare ingivna framställningen i ämnet har Ullberg i huvudsak anført följande:

Därest ordalydelsen i gällande bestämmelser rörande rätt till ålderstillägg vid institutet icke ger mig rätt att räkna hela min föregående tjänstgöring, synes dock billigheten fordra detta.

Bestämmelsen i nämnda kungörelsen den 16 juni 1905, att ordinarie adjunkt vid befordran skall få tillgodoräkna sig föregående tjänstgöring, så att han som befordrad lektor icke kan få lägre avlöning än den, han haft förut, kan tydligen icke

upphäva föregående och andra lika tydliga bestämmelser i samma nådiga kungörelse.

För förtydligande av det av styrelsen för Ultuna lantbruksinstitut avgivna utlåtande med förord till undertecknads hemställan om rätt till tjänsteårsräkning, däri det heter, att min förut innehavda tjänstebefattning i fråga om undervisningsskyldighetens omfattning varit nära överensstämmande med den nu innehavda, får jag bifoga medföljande intyg av institutets rektor.

Det kan ej heller vara med rättvisa överensstämmande, att således en adjunkt, vilken såsom sådan kanske haft endast en obetydlig tjänstgöring, genom tillägg i nådiga kungörelsen 1905 skulle gynnas och samtidigt den lärares ställning, som hela tiden haft drygt arbete, skulle betydligt försämrats genom borttagandet av den rätt, han förut ägt att räkna alla föregående tjänstår vid befordran och såsom hans kamrater förut fått göra.

Jag har ej heller blivit tillspord, om jag velat ingå på den nya staten.

Denna min ställning måste te sig synnerligen mörk, om även nu hoppet om en ekonomisk ljusning, som ånyo inträtt genom förvandlingen av min lärarbefattning till lektorat, skulle grusas därigenom att jag ej finge räkna hela min föregående tjänstgöring, utan tvärtom finge en minskning i min inkomst.

Året innan jag tog anställning vid Ultuna hade jag, som efter att hava genomgått institutet avlagt övriga examina, som fordras för anställning såsom lantbruksingenjör i statens tjänst, en inkomst inom lantmäteriet, överstigande 6,000 kronor, således ett belopp överstigande den lön, en lektor vid Ultuna ännu har i högsta lönegrad.

Min gamle lärare, dåvarande föreståndaren för Ultuna, direktör Norström, uppmanade mig då att söka platsen. Då vid mina betänkligheter det försäkrades, att det snart skulle bli bättre villkor och lektorat i ämnena, sökte jag platsen i tanke att det med mina små krav på livet skulle gå att försöka åtminstone någon tid. Enligt min tanke då återstod för mig möjligheten att återgå till min förra verksamhet, om det ej lyckades så väl vid Ultuna.

Åren, gingo emellertid, intresset och arbetet tog min tid och kraft under mina bästa år, och ständigt ställdes det i utsikt, att det skulle bli bättre även med ekonomien.

När så slutligen min adjunktur 1899 blev förvandlad till lektorat, fick jag lämna det ämne, jag dittills mest arbetat på, och med detta följde även lektoratet till annan person.

Återgång till lantbruksingenjör- eller lantmäteribanan var nu även omöjlig. Jag hade blivit överårig. Då jag hela tiden vid Ultuna varit så upptagen av undervisningen där, att jag ej kunnat ägna någon tid åt extra arbeten, kunde jag ej heller få räkna tjänstår i dessa kårer.

Åberopade, av institutets rektor utfärdade intyg är av följande lydelse:

»Från den 1 januari 1912 har adjunkturen i byggnadslära m. m. vid Ultuna lantbruksinstitut förvandlats till lektorat i samma ämnen. Då denna förändring icke föranletts av någon institutets omorganisation, utan blivit av institutets styrelse, senast i underdåniga skrivelser den 20 oktober 1908 och 7 mars 1910, föreslagen att genomföras, oavsett om ifrågasatt utvidgning av institutets verksamhet komme

till stånd eller icke — en uppfattning som delats av samtliga vederbörande, vilka haft att yttra sig i denna fråga — och då den med nämnda lärarbefattning för- enade undervisningsskyldigheten såväl i fråga om art som omfattning är densamma efter förvandlingen till lektorat som förut, måste även lärarbefattningen anses vara densamma, som alltifrån år 1892 innehafts av lektorn P. E. Ullberg, ehuru på grund av de ingående läroämnenas vikt benämningen från den 1 januari 1912 blivit förändrad.

Ultuna den 20 april 1912.

J. A. Sjöström,

Rektor vid Ultuna lantbruksinstitut.

Statskontoret har i sitt utlåtande erinrat om att, då 1891 års Riksdag, i sammanhang med omorganisation av institutet vid Ultuna, å stat uppförde fyra lektors- och fyra adjunktstjänster vid institutet, därvid till- lika beständes, att löntagare skulle i fråga om ålderstillägg tillgodoräknas den tid, han före den nya statens utfärdande kunde hava tjänstgjort vid institutet i lärarbefattning, som i avseende å omfånget av undervis- ningsskyldigheten vore med hans nya befattning jämförlig. Med denna bestämmelse hade man avsett att för dem av institutets lärarkår, vilkas tjänster då för första gången uppfördes å ordinarie stat, bereda en såsom skälig ansedd lönetursrätt för deras föregående tjänstgöring såsom extra ordinarie lärare. Motsvarande bestämmelse inflöt bland de vid 1899 års nya stat för institutet fogade avlöningvillkor. Genom denna stat förändrades två av de fyra adjunktstjänsterna till lektorat, varjämte för de kvarvarande adjunktstjänsterna uppfördes tre ålders- tillägg; och med tillämpning av berörda avlöningvillkor hade de av sökanden Ullberg omförmälda lektorerna A. G. Timberg och E. V. E. Petersson, vilka innehaft de båda till lektorat förvandlade adjunktstjän- sterna, genom nådiga brev respektive den 9 november 1900 och den 15 mars 1901 för lönetur å sina lektorstjänster fått tillgodoräkna sig sin föregående adjunktstjänstgöring. Sedermera hade genom kungörelse den 6 juni 1902 ifrågavarande bestämmelse undergått förändring i syfte att bereda tjänstinnehavare vid ettdera av instituten vid Ultuna eller Alnarp viss lönetursrätt för tjänstgöring vid det andra institutet, och på grund av den sålunda förändrade bestämmelsen hade den av Ullberg likaledes omförmälda, dåvarande lektorn J. A. Sjöström för lönetur å sin lektorstjänst vid Ultuna fått tillgodoräkna sig tjänstgöring såsom extra lärare vid Alnarp. År 1905 genomfördes lönereglering vid institutet, avseende att bringa den ordinarie lärarkårens löneför- måner i jämnställdhet med lärarnas vid de allmänna läroverken, och i anslutning härtill infördes också bland avlöningvillkoren ovanberörda, från avlöningvillkoren för läroverkslärarna hämtade bestämmelse an-

gående ålderstillägg för ordinarie adjunkt, som befordras till lektor. Såsom ovan nämnts, hade emellertid jämnsides med denna bestämmelse kvarstått det gamla stadgandet om lönetursrätt för tjänstgöring, som till omfånget varit jämförlig med den nya befattningen. Då sistnämnda stadgande vore av mera generell natur i förhållande till den år 1905 införda nya bestämmelsen angående lönetursrätten för adjunkt, som befordrades till lektor, vilken bestämmelse avsåge fall, som, därest berörda specialstadgande icke funnes, skulle kunna hänföras under den generella bestämmelsen, torde också få anses uppenbart, att från sistberörda bestämmelses tillämpningsområde numera vore undantagna alla de fall, å vilka specialstadgandet kunde göras gällande. Enligt 1905 års avlöningsvillkor vore Ullberg således icke berättigad till den påstådda lönetursrätten och, såsom framginge av departementschefens ovannämnda anförande till statsrådsprotokollet den 13 januari 1911, hade icke avsetts att bereda innehavarna av de vid samma års Riksdag inrättade två nya lektorstjänsterna några lönetursförmåner utöver vad dem enligt nyssnämnda avlöningsvillkor tillkomme.

Ullbergs lektorstjänst omfattade emellertid fullständigt samma ämnen som den förutvarande adjunktstjänsten, och enligt rektors vid institutet av Ullberg åberopade intyg vore den med tjänsten förenade undervisningsskyldigheten såväl i fråga om art som omfattning densamma som vid adjunktstjänsten. Såsom av ovannämnda statsrådsprotokoll framginge, hade också denna adjunktstjänst ansetts böra ombildas till lektorat, även oavsett inrättandet av fortsättningskurserna. Med hänsyn till dessa omständigheter och då tjänsten alltså i verkligheten vore densamma före som efter 1911 års omorganisation, kunde det icke förnekas, att starka billighetsskäl talade för beredande åt Ullberg av den sökta lönetursrätten. Statskontoret har härvid särskilt framhållit, att hans ställning i förevarande hänseende vore fullkomligt likartad med ovanbemälde lektorerna Timbergs och Peterssons, och att det icke torde förefinnas någon skälig anledning, varför Ullberg i avseende å rätt till ålderstillägg skulle vara sämre ställd än dessa.

Statskontoret har därför hemställt om avlåtande av proposition till Riksdagen om rätt för Ullberg att för erhållande av ålderstillägg å sin lektorstjänst tillgodoräkna sig hela den tid, han varit ordinarie adjunkt vid institutet, och sålunda från och med år 1912 åtnjuta avlöning i fjärde lönegraden med 5,500 kronor.

Med hänsyn till avfattningen av gällande avlöningsvillkor, finner jag väl, lika med lantbruksstyrelsen och statskontoret, Ullberg icke vara

*Departements-
chefen.*

berättigad att för erhållande av ålderstillägg å lektorstjänsten räkna sig till godo hela sin föregående adjunktstjänstgöring. I enlighet med denna min uppfattning hemställde jag också vid föredragning den 28 november 1912 inför Eders Kungl. Maj:t av Ullbergs ifrågavarande ansökning, att Eders Kungl. Maj:t måtte i anledning av densamma förklara Ullberg berättigad att från och med år 1912 åtnjuta jämte begynnelselönen allenast ett första ålderstillägg eller tillsammans 4,500 kronor; och blev denna min hemställan av Eders Kungl. Maj:t bifallen. Emellertid anser jag i likhet med statskontoret, att starka billighetsskäl och särskilt Ullbergs likställighet med lektorerna Timberg och Petersson, vilka förut blivit tillförsäkrade en motsvarande rätt, tala för beredande åt Ullberg av den sökta förmånen; och får jag därför hemställa, att Eders Kungl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen medgiva,

att Ullberg må för erhållande av ålderstillägg å sin lektorstjänst tillgodoräkna sig hela den tid, han varit ordinarie adjunkt vid lantbruksinstitutet vid Ultuna.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnade, att proposition i ämnet av den lydelse, bilaga . . . till detta protokoll utvisar, skulle till Riksdagen avlätas.

Ur protokollet:
Gösta Alstermark.